

## Trudny sposób

**Przedmiot studium:** Iz 7-8.

### Część I: Przegląd

Iz 7-8 to część księgi poświęcona sądowi nad Judą (i przy okazji nad Aramem i Izraelem). Ostatni fragment Iz 7 (w. 17-23) dotyczy wrogów Judy. Występują tam porównania do niewielkich żywych istot, muchy i pszczoły, symbolizujących obce narody jako wyznaczone przez Boga narzędzia przyszłego zniszczenia Jego odstępczego ludu. Rozdziały te świadczą także, iż Bóg posłał Judejczykom liczne znaki nadchodzącej kary - na przykład, imię jednego z synów Izajasza. Bóg polecił Izajaszowi nadać jego synowi imię Maher-Szalal-Chasz-Baz jako wyrażną zapowiedź nadchodzących wydarzeń. Pierwsza część Iz 8 ukazuje Aram, Izrael i Judę jako mające uciepnieć wskutek działań króla Asyrii. Judejczycy ufali wówczas potędze Asyrii zamiast Bogu, więc i na nich miała przyjść czarna godzina. Studium jest podzielone na trzy części: (1) Wrogowie nadciągają, (2) Przyjazny naród najeżdża Judę oraz (3) Ufajcie Świętemu Bogu.

### Część II: Komentarz

*Wrogowie nadciągają.* W Iz 7,17-25 zapisane jest proroctwo przeciwko Jerozolimie. Kara ta ma spaść na miasto za to, że król Judy nie wierzył w wybawienie pochodzące od Pana, kiedy Judejczykom zagroził najazd Aramejczyków i Izraelitów z północy. Bóg przemawiał przez proroka Izajasza, wzywając króla, by nie bał się Resina i Pekacha. Istniało po temu kilka powodów. Ich plany nie miały się spełnić (Iz 7,5-7). To ich kraje miały zostać najebrane i spustoszone (Iz 7,16). Jednak wydaje się, że król Judy nie chciał zaufa Panu stojąc wobec tak wielkiego wyzwania. W 2 Krl 16,7 czytamy, że „Achaz wysłał posłów do Tiglat-Pilesera, króla asyryjskiego, z takim oświadczeniem: Jestem twoim sługą i twoim synem. Wyrusz więc i wyzwól mnie z ręki króla aramejskiego i z ręki króla izraelskiego, którzy powstali przeciwko mnie”. Zatem Pan zamierzał zesłać karę na królestwo judzkie. Postanowił pozwolić, by Judejczycy doświadczyli tego, czego już dawno nie doświadczaali: „Pan sprowadzi na ciebie i na twój lud, i na dom twojego ojca czasy, jakich nie było od dnia, gdy Efraim odpadł od Judy” (Iz 7,17).

W tym czasie niektóre narody prześladowały Judejczyków, w tym Aram, Izrael (Iz 7,1), Egipt i głównie Asyria (Iz 7,18). Edomici i Filistyńczycy (2 Krl 28,17-18) także sprzymierzyli się przeciwko Judzie. W przeciwieństwie do Daniela, prorok Izajasz nie posługiwał się strasliwymi bestiami, by przestawić potęgę, które miały zaatakować Judę. Użył raczej symbolu muchy i pszczoły (Iz 7,18). Te owady są symbolem wrogów ludu Bożego także u innych autorów biblijnych (Pwt 1,44, Ps 118,12). Inny wyrazisty opis jest podany w Iz 7,20: „W owym dniu ogoli Pan brzytwą wynajętą za Rzeką, ręką króla asyryjskiego, głowę i włosy na nogach, a także zarost na brodzie usunie”. W tamtych czasach najeźdźcy upokarzali jeńców wojennych goląc ich włosy. Nawiązanie do włosów głowy i nóg może oznaczać zupełność klęski (Willem A. VanGemeren, red., *New International Dictionary of Old Testament Theology and Exegesis*, Grand Rapids 1997, t. 1, s. 866). Poprzedni opis jest wyolbrzymiony w celu przedstawienia zupełnego zniszczenia ziemi: „I stanie się w owym dniu, że każde miejsce, gdzie jest tysiąc krzewów winnych wartości tysiąca srebrników, porośnie cierniem i ostem. Będzie się tam chodzić tylko uzbrojonym w strzały i łuk, bo cały kraj porośnie cierniem i ostem” (Iz 7,23-24).

*Przyjazny naród najeżdża Judę.* Iz 8 jest rozszerzeniem proroctwa Iz 7. Sąd przeciwko Judzie jest tu wspomniany wraz z innymi elementami. Obwieszczenie zaczyna się od hebrajskiego imienia *mahēr šālāl hāš baz*, nadanego synowi Izajasza. Zazwyczaj imię to jest tłumaczone jako „pośpiesza łup - szybko nadchodzi zdobycz” (Iz 8,1). Dziecko to miało być ostrzeżeniem dla narodu (por. z Iz 8,18), Bożą przepowiednią zarówno dla wrogów Judy jak i samych Judejczyków jako kolejnej ofiary Asyrii (Iz 8,4,8; por. z Iz 7,17).

W związku z Aramem i Izraelem podane zostało kolejne proroctwo: „Zanim chłopiec nauczy się wołać: Mój ojciec! i Moja matka! - poniosą bogactwa Damaszku i łup z Samarii przed królem asyryjskim” (Iz 8,4). Kolejne wersety podają więcej szczegółów tych wydarzeń: „Pan sprowadzi na nich wody Rzeki, potężne i wielkie, króla asyryjskiego i całą jego potęgę. I wystąpi ze wszystkich swoich koryt, i wyleje ze wszystkich swoich brzegów” (Iz 8,7). Po tym wersecie prorok wskazuje następną ofiarę asyryjskiej agresji: „I wdrze się do Judy, zaleje i wzbierze, będzie sięgać aż do szyi, a rozpostarte jego skrzydła pokryją na całą szerokość twój kraj, o Immanuelu!” (Iz 8,8).

Nawet po tych zapowiedziach 2 Krl 16 mówi, że król Judy nadal wołał ufać asyryjskiej potędze: „Wtedy Achaz wysłał posłów do Tiglat-Pilesera, króla asyryjskiego, z takim oświadczeniem: Jestem twoim sługą i twoim synem. Wyrusz więc i wyzwól mnie z ręki króla aramejskiego i z ręki króla izraelskiego, którzy powstali przeciwko mnie” (2 Krl 16,7). Aby uzyskać wsparcie Asyrii, Achaz wysłał królowi asyryjskiemu część królewskiego skarbu (2 Krl 16,8). Potem proroctwo się spełniło. Aram został pokonany przez Asyrię (2 Krl 16,9).

Wypełnienie proroctwa wobec Judy jest opisane w 2 Krn 28,20-21: „Ruszył też przeciwko niemu Tiglat-Pileser, król asyryjski, i utrapił go raczej zamiast go wspomóc. Chociaż bowiem Achaz ogołocił świątynię Pańską i pałac króla i książąt, i dał to królowi asyryjskiemu, nic mu to nie pomogło”.

*Ufajcie Świętemu Bogu.* 2. *Księga Kronik* dostarcza nam pewnych szczegółów, które dają lepszy wgląd w nasze studium. Iz 8 stanowi wyraźne profetyczne oświadczenie odnoszące się do wrogów Judy w tamtym czasie. Jest to żywe przesłanie zawarte w imieniu syna Izajasza. Przypuszczalnie król (jak wielu Judejczyków) uznawał, że proroctwa zapowiedź przyszłego zniszczenia Judy jest częścią „fałszywych wiadomości” tamtych czasów. W Iz 8,12 czytamy: „Nie nazywajcie sprzysiężeniem wszystkiego, co ten lud nazywa sprzysiężeniem, i nie bójcie się tego, czego on się boi, ani się nie trwóście!”. *Biblia* mówi nam, że król nie zwrócił się ku Panu: „Owszem, w czasie swego ucisku, on, król Achaz, jeszcze większych dopuszczał się grzechów wobec Pana” (2 Krn 28,22).

Biblijne sprawozdanie opisuje niektóre jego wyczyny: „Składał ofiary rzeźne bogom Damascenczyków, którzy go pokonali, i mawiał: Bogowie królów aramejskich pomogli im, więc i ja będę im składał ofiary, a oni mi pomogą. Tymczasem oni przyczynili się do upadku jego samego i całego Izraela. Zebrał też Achaz naczynia świątyni Bożej i pokruszył naczynia świątyni Bożej, pozamykał drzwi świątyni Pańskiej, a pobudował ołtarze po wszystkich kątach Jeruzalemu. We wszystkich w ogóle miastach judzkich kazał pobudować świątynki na wzgórzach, aby tam składano ofiary z kadzidła bogom cudzym, i przez to pobudził do gniewu Pana, Boga swoich ojców” (2 Krn 28,23-25).

W ostatnim fragmencie tej sekcji Pan wzywa swoich wiernych w tamtym czasie: „Nie bójcie się tego, czego on się boi, ani się nie trwóście! Tylko Pana Zastępów miejcie za Świętego, niech On będzie waszą bojaźnią i On waszym lękiem! I będzie wam świętością” (Iz 8,12-14). W czasach Achaza świątynia była sprofanowana, gdyż król między innymi „pozamykał drzwi świątyni Pańskiej” (2 Krn 28,24). Zatem w tym krytycznym momencie Pan zastąpił swoim wiernym świątynię, a dla innych stał się „kamieniem obrazy, i skałą potknięcia” (Iz 8,14).

W tym kontekście Ellen G. White komentuje: „Jednak w Judzie nadal byli tacy, którzy pozostawali wierni Panu, stanowczo odmawiając uczestniczenia w bałwochwalczych praktykach. To właśnie na tych ludzi Izajasz, Micheasz i ich towarzysze patrzyli z nadzieją, gdy rozmyślali o tragicznych skutkach ostatnich lat rządów Achaza. Ich świątynia była zamknięta, ale wierni otrzymali zapewnienie: «Z nami Bóg» (Iz 8,10). «Tylko Pana Zastępów miejcie za Świętego, niech On będzie waszą bojaźnią i On waszym lękiem! I będzie wam świętością» (Iz 8,13-14)”<sup>1</sup>.

### Część III: Zastosowanie

1. Król Achaz wołał ufać Asyrii zamiast polegać na obietnicach Boga. Ludzie mają skłonność pokładać zaufanie w ludzkiej sile zamiast w mocy Boga. Dlaczego czasami trudno jest nawet *wierzącym* uwierzyć w Boże obietnice, kiedy znajdują się w trudnym położeniu? W ramach formułowania odpowiedzi przemyśl 2 Krn 28,22: „Owszem, w czasie swego ucisku, on, król Achaz, jeszcze większych dopuszczał się grzechów wobec Pana”.

2. W Iz 8 prorok zapowiada zniszczenie Judy. Te dające się przewidzieć wieści mogły zostać przekazane ludziom, aby skłonić ich do szukania pomocy u Boga. Wróg nie zniszczyłby ich, gdyby prosili o Bożą ochronę. Powinni byli bać się Pana, swego Boga, a nie króla asyryjskiego. Co czujesz, kiedy słyszysz rady i napomnienia kierowane pod twoim adresem? Omów, w jaki sposób rady i napomnienia pomogły ci w przeszłości.

3. W 2 Krn 28,19 czytamy: „Pan bowiem upokorzył Judę z powodu Achaza, króla judzkiego, za to, że doprowadził Judę do rozkładu i prostacko sprzeniewierzył się Panu”. W jaki sposób postępowanie jednej osoby może ściągnąć nieszczęście na innych? Czego możemy się nauczyć z Iz 8,18: „Oto ja i dzieci, które mi dał Pan, jesteśmy znakami i przepowiedniami w Izraelu od Pana Zastępów”?

---

<sup>1</sup> Ellen G. White, *Prorocy i królowie*, wyd. 5, Warszawa 2018, s. 185.